

Alexander G. Thomas

A SZENT GRÁL-KÓD

Alexander G. Thomas

A SZENT GRÁL-KÓD

– regény –

Második kiadás

KAS Kiadó
Budapest, 2025

ISBN 978-615-6915-30-6

Minden jog fenntartva

© Matuscsák Tamás, 2025

© KAS Kiadó, 2025

Felelős kiadó: Kocsis András Sándor,
a KAS Kft. ügyvezető igazgatója

Borítót tervezte: Matuscsák Tamás

Szerkesztő: Szarka Károly

Korrektor: Simon Bettina

Tördelés: Hollós János

www.kaskiado.hu

rendeles@kaskiado.hu

Nyomtatta és kötötte a Central Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Szentinek Zsolt

www.dabasprint.hu

*A könyvben szereplő személyek és események
az írói fantázia termékei, így valóságos személyekkel,
illetve a valóságban megtörtént eseményekkel való
mindennemű hasonlóságuk kizárólag a véletlen műve.*

Hinni valamiben még nem megoldás, de a megoldás kezdete.
Csoóri Sándor

A HALDOKLÓ MEDVE

Moszkva, Oroszországi Föderáció (2019)

A moszkvai Központi Kórház osztályvezető főorvosa halott-sápadtan meredt a monitorra, miközben egy bögrét szorongatott. Régen megfeledkezett már róla, a teája kihűlt. Szemben vele, az üvegfal túloldalán, a sötét vizsgálószobában mindössze két kicsiny LED-lámpa hunyorgott sejtelmesen, mintha egy kegyetlen ragadozó csillogó szempárja tükröződne az éjszakában. Ljubanov professzor néhány pillanatig farkasszemet nézett a bestiával, ami ebbe a rettenetes szituációba kényszerítette.

Rettegett attól, hogy egyetlen helytelenül megfogalmazott mondata lerombolhatja egész, gondosan felépített karrierjét, sőt akár az életébe is kerülhet. Vörös diplomásként végzett az egyetemen, és azóta is szünni nem akaró hévvel dolgozott azon, hogy minél alaposabb tudással legyen felvértezve embertársai gyógyítása érdekében. Minden jelentősebb hazai és nemzetközi konferencián részt vett, évente cikkek ezreit olvasta és tanulmányok százait írta, így a tumordiagnosztika legelismertebb szakértőjeként tartották számon az egész országban. Most mégis teljességgel tanácstalan volt.

Néhány évvel korábban a legeltökéltebb kezdeményezője volt a PET-berendezések oroszországi rendszerbe állításának, sőt óriási küzdelem árán annak idején ő maga harcolta ki a most vele szemben szundikáló japán szörny megvásárlását, ami az irgalmatlanul magas

vételár miatt cseppet sem volt könnyű feladat. Ezért is érezte Ljubanov a sors kegyetlen igazságtalanságának, hogy éppen a kedvenc masinája sodorja ebbe a megoldhatatlan helyzetbe.

– Ezt a hálátlan dögöt! – kiáltott fel vörösödő fejjel, és az üvegfal felé lendítette bal karját, miközben jobb kezével még mindig a hanyattgér gömbjét tekergette gépiesen.

A hirtelen mozdulattól teája a méregdrága készülék különleges bil-lentyűzetére lötytyent. A professzor mögött álló asszisztens egy bölcsődei gondozó türelmével vette ki a férfi kezéből a bögrét, miközben másik kezével egy papírtörölt tépett le a tartóhengerről, és a kétrét hajtott lappal sebesen felitatta a gombokról a kiömlött folyadékot. Ezt követően újabb adag teát töltött ki a szamovárból, és a bögrét vissza-helyezte az orvos kezébe, majd ismét a háta mögé állt, ám ezúttal olyan szorosan, hogy átölelhesse a kétségbeesett ember vállát.

– Nem lesz semmi baj, Mihail! – próbálta nyugtatgatni a férfit, miközben formás melle súrolta az orvos bal fülét.

A professzor szakmája megszállottjaként sosem nősült meg, mivel tisztában volt azzal, hogy mennyire keveset tudna a családjának adni magából és az idejéből, így sok kollégájához hasonlóan a legegyszerűbb megoldást választotta. Közvetlen beosztottja lett a szeretője, akivel a nap csaknem mind a huszonnégy óráját amúgy is együtt töltötték, közös misszióként végezve fáradtságos munkájukat.

Ljubanov hálásan megsimogatta a lány kezét, majd felhőrpintette a teát. A koffein gyorsan hatott, és hamarosan visszazökkentette a férfit szokásos kiegyensúlyozott, érzelemmentes állapotába. Még egyszer alaposan átnézte a színes CT-felvétel minden apró részletét, elkese-redésére azonban a sokadik látásra sem ébredt benne a legcsekélyebb kétség sem a kórképet illetően. Az egészséges testszövetek királykék tengeréből kivirító Ferrari-vörös fluorszigetek abszolút egyértelmű jelekként parázslottak a kijelzőn.

A főorvos gondosan jegyzetelni kezdte a *metasztázisok* által érintett szervek nevét annak érdekében, hogy a lehető legtárgyilagosabban mondhassa el végzetes diagnózisát kivételes betegének. Azt remélte, hogy marad még néhány órája a felkészülésre, ám az íróasztalán váratlanul máris megcsörrent a mobiltelefonja. A férfi összerezzent, majd fejével a készülék felé bökött, hogy asszisztense vegye fel, hátha így sikerülhet még néhány pillanatnyi időt nyernie, ami alatt kissé összeszedheti magát.

– Természetesen. Máris adom a főorvos urat – mondta a lány, aki egy pillanatilag sem merte húzni az időt, azután Ljubanov fülébe súgta:

– Az elnök úr az.

A férfi bólintott, és remegő kézzel átvette az iPhone-t.

– Dehogynem, elnök úr, itt vagyok! – válaszolt elcsukló hangon.

– Hmm... Igen, már megvan az eredmény... Öh... Sajnos azt kell mondanom... Áttétek... Hmmm... Nagyjából mindenütt... Végtelesenül sajnálom, elnök úr... Természetesen mindent meg fogunk tenni... Nem, dehogysis beszélek mellé... Mekkora a baj?! Nagy, elnök úr. Nagyon nagy... Hmmm... Parancsára! Persze, egyenesen... Néhány hónap, legjobb esetben egy félév...

A főorvos homlokán gyöngyözni kezdett az izzadság, amit asszisztense egy újabb itatóspapírlappal igyekezett óvatosan letörölni, ám a férfi idegesen ellökte a lány kezét, mert úgy érezte, minden idegszálával a beszélgetőpartnerére kell koncentrálnia.

– Hogy mi kellene ahhoz, hogy meggyógyuljon?! Hmmm... Hogyan? Ja, hogy őszintén?! Igenis, elnök úr... – lélegzetvételnél szünetet tartott, és megköszöörülte a torkát, miközben lázasan járt az agya. – Ahhoz?! Hmmm... Ahhoz csoda kell – nyögte ki végül.

A készülék süket zúgása jelezte, hogy a túlóldalon megszakították a kapcsolatot. A főorvos székével félfordulatot tett, ősz fejét a lány mellei közé fúrta, és sírni kezdett, mint egy gyerek.

Vadim Ribakov érezte, hogy a dzsip lelassít, majd megáll. A fiatal férfi fejéről hirtelen lerántották a bűzös fekete csuklyát. Zavartan pislogni kezdett, mert félt, hogy a napfény bántani fogja a szemét. Napfényről azonban szó sem volt, mivel egyrészt már lement a nap, másrészt az ég baljóslatúan borús volt. Odakint úgy ömlött az eső, mintha dézsából öntötték volna. Vadim önkéntelenül is végignézett legjobb öltönyén. A balján ülő férfi észrevette az aggodalmát, ezért megnyugtatta, először szólalva meg a többórás út kezdete óta.

– Nyugi, kap tőlünk egy esernyőt, professzorkám. Méghozzá ajándékba!

„Ajándékba?! Egy esernyő a legkevesebb azért, amit műveltetek velem, mocskos gazemberek” – gondolta, de nem szólt semmit, mivel már bőven megbizonyosodhatott arról, hogy kísérői nem éppen a legjobb beszélgetőpartnerek.

Vadim reggel érkezett haza egy több mint húszórás, három átszállással nehezített repülőút után Új-Fundlandról, és gyors zuhanyozás, majd némi étkezés után holtfáradtan zuhant az ágyába. Álmában még Oak Island mocsártavának zavaros vizében kutatott, és éppen ott tartott, hogy a félhomályban végre megpillantja a Frigyláda fedelén ülő angyalok egyikének arany szárnyát, amikor arra riadt, hogy az apja rázogatja a vállát.

– Mi a baj, apa? Elfogy az oxigén?! – kérdezte a fiú, valahol még az álom és a valóság határán.

Régebben sokat búvárkodtak együtt, de Vadim néhány pillanat alatt rájött, hogy most nem valamelyik tóban, folyóban vagy tengerben vannak, hanem a Moszkva központjában fekvő lakásukban, és csak a saját verejtékében úszik.

– Kelj fel gyorsan! Két úr van itt. A KGB-től! – ejtette ki undorodva az öregember a szervezet nevét olyan hangerővel, hogy a szomszéd helyiségben is biztosan meghallják.

Sohasem volt hajlandó az új, Szövetségi Biztonsági Szolgálat elnevezést használni az ország titkosszolgálatára, amelynek jogelődje oly sok kellemetlenséget okozott neki és családjának a szovjet rezsim évtizedei alatt.

– Azt mondják, hogy a dolog nem tűr halasztást – tette még hozzá, hogy fiát felkelésre buzdítsa.

Vadim nagy nehezen kikászálódott az ágyból, felvette háziköntösét, majd átment a szomszédos nappaliba, ahol a két férfi várakozott. Futó pillantást vetett azok FSZB-igazolványaikra, miközben az apja által a „vendégeik” számára odakészített ibrikből kávé töltött magának.

– Megnyugtathatom önöket uraim, hogy még mindig nem találtam meg a Szövetség ládáját, ha emiatt keresnének – próbált tréfálkozni Vadim, amit a két ügynök rezzenéstelen arccal fogadott.

– Nem, nem ezért jöttünk, professzor úr – mondta egyikük fölényesen aztán kissé elbizonytalanodott, és a fogdmegek történelmen átívelő, üres védekezésével folytatta: – Valójában fogalmunk sincs, hogy miről van szó... Mi csak parancsot teljesítünk...

– Arra szeretnénk kérni, hogy vegyen részt egy megbeszélésen – vette át a szót a másik férfi.

– Drága uraim! – válaszolt kissé megnyugodva Vadim, és kihörpintette a kávéját.

– Évente tucatnyi konferencián veszek részt. Szívesen elmegyek bárhová a világon, ha érdekel a téma és szabad az időpont a naptárban, amennyiben kifizetik az utazás költségeit. Küldjenek önök is egy szép meghívót levélben vagy e-mailben, esetleg fel is hívhatnak, ha az egyszerűbb, de beszéljük ezt meg egy kicsivel később, mert én

most visszafekszem – jelentette ki ásítózva, majd apja féltő tekintete kíséretében elindult a szobája felé.

Az egyik FSZB-s azonban hirtelen megragadta a vállát, és visszapenderítette a szoba közepére.

– Na jól van doktorkám, sok a duma! – szakította durván félbe Vadimot. – Nem érünk rá magával szórakozni. Pattanjon bele a legjobb öltönyébe, kössön nyakkendőt, aztán indulás! Nyolcra oda kell érünk.

– Nyolcra?! Akkor mi a fenét izgulnak annyira, apikáim? – folytatta Vadim továbbra is gunyoros stílusban, miközben az ablakon át a közeli egyetem toronyórájára mutatott. – Még csak fél tizenegy van. Rengeteg az időnk – közölte egy újabb ásítást elnyomva, és ismét elindult a szobája irányába, de az ügynök megint visszatartotta.

– Nem a Lomonosovra megyünk ám, okostojás! Ha pedig azt mondom, hogy igyekezzen, akkor kapkodja magát, és ne szarakodjon! – parancsolt még határozottabban Vadimra a férfi, és mintegy véletlenül végigsimított ballonkabátján, amely a bal hónalj táján jól láthatóan kiduzzadt a pisztolytáskájától.

A másik férfi eközben erőteljesen megragadta az ijedt idős ember csuklóját, így a fenyegetésük immáron szó szerint is kézzelfoghatóvá vált.

– Jól van, jól van, csak ne kapja fel annyira a vizet, és azonnal engedje el az apámat! – szólt rá Vadim, aki látta, hogy nem érdemes tovább feszítenie a húrt. – Adjon tíz percet, hogy megborotválkozzak és felöltözzek. Utána indulhatunk, ha maguknak annyira sürgős.

Az ügynök elégedetten elmosolyodott.

– Fésülködnie nem kell – szólt a fürdőszoba felé induló férfi után, aki csak a hatalmas terepjáró hátsó ülésén értette meg e mondat értelmét, amikor a fejére húzták azt az átlátszatlan zsákot, amit a sok órás autókázás során mindvégig viselnie kellett.

Vadim felnézett a látszólag rönkfából épült vidéki nyaralóra, amelynek közelében megálltak. Nem nagyon kíváncszott kiszállnia a szakadó esőbe, így kicsit még nézelődött, hiába nyújtotta már feléje az ügynök az „ajándék” esernyőt.

Semmi különös nem látszódott az épületen, leszámítva az ablakok mély beugróit, amelyek legalább hatvan centiméteres falvastagságról árulkodtak. Kevés volt a fény a dácса körül, csak a főbejáratot és annak közvetlen környezetét világították meg erős reflektorok.

Néhány pillanat múlva két ugyanolyan fekete Hummer terepjáró érkezett, mint amilyenben ők is ültek. Ezek egészen a bejáratig gurultak. Utasaik kipattantak a dzsipekből, és felsiettek a lépcsőn, azután elnyelte őket a rideg épület szélesre tárt ajtaja. Amikor Vadim látta, hogy a kocsى műszerfalának órája már 19 óra 45 percre ugrik, végre ő is elszánta magát a kiszállásra.

– Hiányozni fognak fiúk, remekül elbeszélgettünk – búcsúzott, majd választ sem várva kivette az ernyőt utastársa kezéből, és kilépett vele a hűvös estébe.

Jólesett végre kinyújtóztatnia elgémberedett tagjait, sőt az arcába csapódó eső még fel is frissítette, ám hirtelen észbe kapott, és kinyitotta a paraplí, mielőtt még az égi áldás teljesen eláztatta volna az ünnepi öltözkédét. Tisztában volt vele, hogy nem akármilyen összejövetelre van érkezése, ezért meg kell őriznie elegáns megjelenését.

Az épület belsejében a rusztikus dekorációhoz kevésbé illő módon egy hipermodern beengedőkapu fogadta. Az ernyőt már az ajtónál letette, így nyugodt szívvel sétált át a berendezésen. A gép nem is jelzett, ennek ellenére az egyik morcos biztonsági őr alaposan átvizsgálta, előbb egy mobil detektorral, majd pusztá kézzel is.

Vadim csak az inspekción végeztével léphetett a következő helyiségbe, amely lényegében egy nagy méretű fogadótér volt. Odabiccentett a vendégeknek, akik kerek könyöklőasztalok körül csoportosulva be-

szélgettek, miközben néhány csinos, formaruhás hostess pezsgőt és kaviárt kínált nekik. Folyamatosan érkeztek az újabb és újabb meghívottak, akik közül Vadim alig ismert fel valakit.

Alexandra Fjedorovná persze nem lehetett nem ismerni, hiszen a televízióban és a bulvárlapokban is gyakran szerepelt, mint az ősi ezoterikus orosz gyógymódok apostolnője. Maria Nagłowska e késői reinkarnációjával kapcsolatban csak azt remélte Vadim, hogy ő nem a szexuális rítusok révén kommunikál a felsőbb hatalmakkal, mivel igencsak rusnya teremtés volt.

A moszkvai főpátriárkát ruházata miatt szintén nehéz lett volna bárki mással összetéveszteni, ám a többiek egyelőre ismeretlenek maradtak Vadim számára. Összességében álarcosbálra gyülekező vendégseregnek tűntek, főként miután betoppant egy jakutföldi sámán is, aki kapitális szarvasagancsral díszített fejedőt és földig érő szarvasbőr tunikát viselt, nem kis feltűnést keltve a vendégek körében.

Vadim ugyancsak megéhezett a hosszú úton, ezért a hozzá legközelebb álló, szemkápráztatóan gyönyörű, valószínűleg tatár felmenőkkel rendelkező lány kezéből minden különösebb teketória nélkül kivette a kaviáros-tejszínes *blinit* és vodkás kupicát tartalmazó apró ezüstkálcát. A férfinak fel sem tűnt a fiatal nő meglepett arckifejezése, mivel az a látvány kötötte le a figyelmét, ahogyan a mélykék selyemből készült ruha valamiféle új kísérleti bűvárdresszre emlékeztető módon a lány kifogástalan alakjára tapadt.

„Szakmai ártalom!” – vallotta be magának a férfi, amikor tudatosult benne a hasonlat természetellenes volta.

Bemutatkozott a lánynak.

– Vadim Ribakov, régészprofesszor, a medievisztika doktora.

A lány udvarias mosollyal szintén megmondta a nevét, de Vadim a keresztnév után már nem figyelt, annyira meglepte, hogy az egzotikus szépséget Natalie-nak hívják.

– Natalie, nem Natália?! Talán francia felmenői vannak, kisasszony?
– kérdezte, ám azonnal rájött, hogy nem illet volna ezt kérdeznie a szemmel láthatóan ázsiai származású lánytól, aki azonban a legkevésbé sem bántódott meg a felvetésen, hanem még a korábbiánál is lenyűgözőbb mosollyal válaszolt.

– Gilbert Bécaud moszkvai koncertjeit követően a *Nathalie* című dala olyan óriási siker lett az egész országban, hogy rengeteg család adta ezt a keresztnévet a lányának. Az én szüleim is megfogadták, hogy így fogják hívni a lányukat, és be is tartották az ígéretüket – mesélte nevetve.

Vadim pillanatok alatt teljesen a lány hatása alá került. Natalie nem csak örületesen szép és elragadóan kedves volt, de lényéből átlagon felüli értelem és kirobbanó önbizalom is sugárzott. A férfi ugyanakkor tisztában volt vele, hogy a hely és az idő a legkevésbé sem alkalmas az udvarlásra, amit végtelenül sajnált. Még a lány telefonszámát sem tudta elkérni, mivel a terem monumentális állóórája elütötte a nyolcat, és a hostessek udvariasan, de határozottan tovább terelték a vendégeket az épület bejárattal ellentétes oldalára.

A dupla szárnyú ajtókon áthaladva először néhány lépcsőfokot lefelé kellett haladniuk, ahol egy irgalmatlanul hosszú, egyetlen mamutfenyőből készült tárgyalóasztal állt, amely körül fehér rénszarvasbőrrel borított, roppant kényelmes karosszékek vártak rájuk. Az asztalon finom metszésű, szélükön arannyal futtatott kristálypoharak sorakoztak kecses, *10 Thousand BC* feliratú palackok társaságában. Vadim csodálkozva vette kézbe az egyik üveget, mire a mellette ülő férfi megszólalt.

– Ez az egyetlen italféleség, amit az elnök fogyaszt. British Columbiából, a Hat Mountain-gleccser vizéből származik – magyarázta tudálékosan.

– Gondolom, nem lehet túlságosan olcsó itóka – jegyezte meg Vadim epésen. Bosszantotta, hogy Oroszország kellős közepén nem a Bajkál-tóból vagy egy kristálytisza forrásból származó vizet szolgáltatnak fel, hanem a bolygó egyik távoli pontjáról valót.

– Decilitere nagyjából harminc dollárt kóstál – válaszolt a jól informált vendég. – Ez azonban érthető is, mivel a neve a keletkezése idejére utal.

– És biztos benne, hogy tizenkétezer év alatt nem poshadt még meg ez a löre?! – kérdezte Vadim a kelleténél kissé szarkasztikusabban.

Szerencséjére nem volt lehetőségük tovább folytatni ezt a rossz irányba indult beszélgetést, mivel szép lassan elhalványodott a teremvilágítás, jelezvén, hogy megkezdődik az est lényegi része. A terem irdatlan üvegfalának túloldalán hirtelen lámpák gyulladtak fel, egészen különleges panorámát tárva fel. A helyiség süllyesztett volta miatt ugyanis nemcsak az épület mögött álló álomszép tó felszíne vált láthatóvá a rajta úszó fekete hattyúkkal, hanem a víz alatti világ is. A vendégek felhőrdültek a váratlan látványtól, aminek központi eleme egy gyönyörű hajóroncs volt, amely a fövényen hevert.

Vadim gyakorlott szeme a hajóorrt díszítő kígyófejről és az oldalain sorakozó kerek pajzsokról a másodperc tört része alatt felismerte, hogy egy viking *drakkar* hever előttük, a hajó pedig igencsak ismerősnek tűnt a számára. A teátrálisan elrendezett, félig kiborult faládák, és a belőlük „kifolyatott” bizánci arany *solidus*ok tovább erősítették gyanúját, hogy egy neki kiváltképpen kedves műtárgyról van szó. Sehogyan sem értette azonban, hogyan kerülhetett ez az elképesztő lelet valamelyik múzeum helyett ebbe a vidéki nyaralóba.

Néhány perc múlva a tó fényei hirtelen kihunytak, miközben az asztalfőnél felerősödött a világítás. Mivel a vendégek teljességgel befeledkeztek a tó és a hajó valószínűtlen látképébe, nem is vették észre,

hogy immáron megérkezett a vendéglátójuk. Az elnök egyenesen a csodálkozó Vadimra nézett.

– Igen, jól gondolja, Ribakov professzor, ez pontosan az a hajó, amit maga talált a Volga mélyén. Annyira megtetszett nekem, hogy minél gyakrabban akartam látni, ezért utólagos engedelmével ide szállítottam a nyaralómba – ismerte el meglepően erőtlen hangon.

Nem tudta azonban folytatni a mondanivalóját, mert egy szörnyű köhögési roham tört rá. Néhány másodperccel később Vadim és a többiek is elhűlve konstatálták, hogy a krákogás eredményeként az elnök fehér zsebkendőjén sötétvörös vérfoltok jelennek meg. A legtöbben csak ezzel egy időben realizálták azt is, hogy az államfő széke, amelyet ugyanazzal a fehér rénszarvasbőrrel kárpitoztak, mint a többi ülőalkalmasságot, valójában egy álcázott kerekesszék. Az elnök kertyolt egyet a poharába frissen kitöltött gleccservízből, így kissé össze tudta szedni magát. Körbenézett a vendégein, mielőtt újra megszólalt.

– Nos, nem azért hívtam ide magukat, hogy a múltból beszélgesünk. Ellenkezőleg, a jövőről szeretném hallani a véleményüket. Mégpedig az én jövőmről – jelentette ki egyre inkább elhalkuló hangon.

A vendégeknek az volt az érzése, hogy a világ legkeményebb embere majdhogynem elsírja magát, miközben kiejti ezeket a szavakat.

„De vajon mi szükség lehet ehhez egy régészprofesszorra?!” – tette fel magának a jogosnak tűnő kérdést Vadim.

Mintegy válaszképpen az elnökkel szemben lévő fal elé halk zúgással egy vetítővászon ereszkedett alá a mennyezetről, amin egy igen szokatlan ábra jelent meg. Vadim más témákhoz szokott szeme elsőre egy kincsestérképet vélte felfedezni, amelynek kék alapszínén zöld, sárga és vörös foltok tarkállottak, egyfajta különös szigetvilágot jelenítve meg.

– Erről akarok magukkal beszélni – mutatott a gyengeségtől erősen remegő karral a vetítővászonra az az ember, akitől még mindig az egész

világ, de legalább is egy kontinensnyi ország rettegett, azonban a jelenlétük számára már nyilvánvalóvá vált, hogy csak önmaga árnyéka volt.

Az elnök a versenysúlyához képest legalább tizenöt kilót fogyott, azelőtt mindig pirosposzsgás bőre pedig pergamenszerűen vékony, sárgás és halovány lett.

– Bizonyára sok képet láttak már rólam a médiában az elmúlt évtizedekben – folytatta szarkasztikusan az elnök –, de ilyet még bizonyára nem. Ez egy különleges eljárással készült felvétel, amely megmutatja, hogy mely sejtcsoportokban válik fokozottá a cukor, pontosabban a fluor-dezoxi-glükóz anyagcseréje.

Néhányat köhintett, majd szinte közömbösen beszélt tovább.

– Ezeket a rosszindulatú sejtszaporulatokat hívják az orvosok *neopláziának* – magyarázta, miközben a kép lassan egyetlen vörös foltra fókuszált, amelynek rákszerű körvonalai egyre kivehetőbbekké váltak.

Az asztal körül ülő vendégek többsége értetlenül nézett össze, de házigazdájuk nem törődött a mozgólódással.

– Mi, hétköznapi emberek pedig egyszerűen csak ráknak, mégpedig áttétes ráknak.

A termen halk morajlás futott végig, de az elnök erről sem vett tudomást. A vetített kép perspektívája kitágult, így tökéletesen felismerhetővé vált egy emberi test teljes körvonala, amelynek kék sziluettjén belül számtalan élénk színű, főként vörös terület virított. Az elnök újra megköszönte a torkát.

– Igen, ahogyan láthatják, minden fontosabb szervemet apránként felfalja ez az alattomos kór, mégpedig rendkívül gyors ütemben. Az elmúlt hónapokban az orvosaim minden jelenleg ismert gyógymódot kipróbálták rajtam, de nem segített sem a *hyperthermia*, sem az *interferon* kezelés, sem pedig az összejtterápia.

A mondat végére teljesen elfogyott a szuflája, ezért újra kortyolt egyet kedvenc ásványvizéből, és pihegett párat. Látszott rajta, hogy

ereje vége felé jár. Utolsó tartalékait összeszedve egy tétova kézmozdulattal jelt adott, mire újra megjelentek a csinos hostessek az asztal körül, egy-egy diplomatafűzővel a kezükben.

Az elnök fejbiccentésére a lányok a vendégek elé helyezték, majd egyszerre felnyitották a táskákat, amelyek dugig voltak tömve ropogós százdollárosokból álló kötegekkel. A vendéglátó emberfeletti erőfeszítés révén tudott már csak megszólalni, és magyarázatot adni e váratlan meglepetésre.

– Hölgyeim és uraim! Ezennel valamennyiük számára egy-egy-millió dollárt bocsájtok rendelkezésre, amellyel teljesen szabadon rendelkezhetnek...

A teremben ülők ezúttal még hangosabban mordultak fel, és még értetlenebbül néztek egymásra, mint pár perccel korábban.

– De ez még nem minden. Önök közül egyvalaki további kilencvenkilenc millió dollárt kaphat.

A morajlás ezúttal elmaradt, csak tágra nyílt szemek és szájak fejezték ki a teljes döbbenetet.

– Ehhez pedig mindössze annyit kell tennie, hogy két hónapon belül olyan csodát tesz, amelynek segítségével megment a biztos haláltól.

AZ ELVESZETT SZEMŰVEG

Moszkva, Oroszországi Föderáció (2019)

Vadimot teljesen letaglózta mindaz, amit a dácában hallott. Sosem kedvelte különösebben az elnököt, de végső soron mégiscsak egy emberi lényről volt szó, aki nemcsak halálosan beteg, hanem ráadásul tökéletesen tudatában is van végzetes bajának. A fiatal régészben az empátia érzése legyőzte az ellenszenvet, de nem hagyta hidegen a beígért százmillió dolláros prémium sem. Bár az utóbbi időben már elég jól keresett, még mindig kénytelen volt mások számára dolgozni, nem engedhetett meg magának önálló expedíciókat, holott több remek ötlete is lett volna a régmúlt korok elfeledett kincseinek felkutatására.

A hazafelé vezető úton végig azon törte a fejét, vajon mi keresni valója lehetett neki a hivatásos csodatevők között. Mint kiderült, a találkozón az ezoterikus asszony, a főpátriárka és a sámán mellett egy Jarilónak¹ öltözött „összláv”, egy bekattant UFO-kutató, egy kimért asztrofizikus, egy excentrikus illuzionista, egy buddhista szerzetes és a hibernáció legnevesebb hazai szakértője szerepelt a meghívottak között, valamint a régész tudálékos asztalszomszédja, egy *axolotlok*-kal foglalkozó zoológus.

¹ A szláv mitológia termékenységistene, akihez tavasszal áldozatokat bemutató népünnepély keretében könyörögtek az emberek (lásd pl. Sztravinszkij *Tavaszi áldozat* című balettje).

Amikor a férfi megemlítette a faj nevét, a fiatal régész bevallotta, hogy fogalma sincs, milyen élőlényről van szó tulajdonképpen. A herpetológus felvilágosította, hogy ezek a mexikói kétéltűek nem csak arra képesek, hogy visszánövessék letört vagy levágott lábaikat és farkukat, mint a gyíkok, de több belső szervüket, akár szívük vagy agyuk sérült részét is képesek tökéletesen regenerálni. Új szerveik pedig heg vagy bármely egyéb nyom nélkül gyógyulnak, sőt akár a fajtársaikból transzplantált sérült szerveket is képesek ily módon helyreállítani.

Az őszinte tudós szerint azonban az ezzel a sajátos fajjal kapcsolatos kutatások bármennyire is ígéretesnek tűnnek, eddig még nem hoztak olyan átütő eredményt, amelynek hozadékait emberen is alkalmazni lehetne, javítva esetleg az elnök jelenlegi szomorú állapotán.

Vadim tisztában volt azzal, hogy kivívott magának egyfajta ismertséget a viking hódításokról szóló kutatásaival, és a kincsekkel megpakott varég² hajósír fellelése miatt joggal hihették róla, hogy mélyebb kapcsolatba került az észak-európai népek örökkévalóságról szőtt hiedelmeivel. Azt viszont nem feltételezte a mindig pragmatikusan gondolkodó elnökről, hogy egy drakkar fedélzetén hajókázva próbálná elkerülni a végzetét, ezért nehezebb esett megérteni, hogy valójában miben reméli a beteg ember az ő segítségét.

Már felkelőben volt a nap, mire ágyba került, így egészen délig aludt. Álmában Kháron hajója Hádész birodalma felé szállította az elnököt a Sztüx folyón, hasonlóan ahhoz, ahogyan a Széthi sírkamráját borító falfestményeken a halott fáraóval teszi, miközben pedig Vadim vad vikingnek öltözve üldözte őket egy drakkaron.

Ébredés után jéghideg vízzel zuhanyozott le, hogy elűzze rémálmait, majd felöltözött, és kiment a konyhába, ahol aztán egy óriási adag kávé elfogyasztása közben számolt be ámuldozó apjának az előző estéről.

² Svéd vikingek.

Illusztrációként a sarokban álló hokedlire dobta a dácsában kapott diplomátatáskát, és felpattintotta a fedelét. Az idős embert valósággal sokkolta a temérdek bankjegy valóságos látványa.

– Fiam, ha nem látom a saját szememmel ezt a pénzhalmot, akkor egy szavadat se hinném el, pedig még sosem hazudtál nekem – mondta apja. – De rendben van, tegyük fel, hogy mégis elhiszem ezt a képtelen történetet. Az elnök halálos beteg, és azt reméli, hogy te esetleg megmented. Miért éppen te?! Mi vagy te? Onkológus? Varázsló? Mert hogy szent nem vagy, az holtbiztos.

Keményen a fia vállába bokszott, akinek ettől majdnem kiesett a kezéből az ajváros kenyér, amibe éppen beleharapni készült.

– És azt mondd, hogy az elnök távozásban azt közölte veletek, hogy az átadott pénzen felül bármilyen egyéb segítséget is megkaptok, így „minden követ megmozdíthattok”?! Bármibe lefogadnám, hogy neked erről kapásból a piramisok jutottak az eszedbe, te apaszomorító.

– Hát persze. Tudod, hogy mennyire foglalkoztat ez a téma már kisgyerekkorom óta. Még ma is furcsának tűnik nekem, hogy Egyiptom közel nyolcvan, eddig feltárt piramisában egyetlen múmiát sem találtak. Egyesek ezt azzal magyarázzák, hogy a kőgúlák „lakói” valamilyen módon átreppentek az örökkévalóságba...

– Ami persze elég nagy baromság. Igaz, hogy még csak tizenegy fáraósírt tártak fel a Királyok Völgyében, de azok azért alaposan cáfolni látszanak ezt a hiedelmet. Nem tűnik célszerűnek tehát az elnöködöt egy ókori piramisba zárni, holott ezt máskülönben igencsak támogatnám – morogta az apa, aki még fiánál is kevésbé kedvelte az ország első emberét.

Vadim nem hagyta magát megzavarni.

– Nem gondolnám, hogy szó szerint értette azt, amit mondott, de egy új piramis építése amúgy sem jöhetne számításba. Két hónap túlságosan rövid idő lenne milliónyi nehéz kötömb kibányászására,

kifaragására és megmozgatására. Még akkor is, ha hinnénk a piramisok csodatevő képességében, egy ilyen volumenű építkezés ennyire rövid idő alatt teljes fizikai képtelenség lenne.

– Viszont talán akad valami viking *saga* a tarsolyodban, amit fel lehetne használni. Végül is jobban ismered ezeket a skandináv mondákat, mint a tenyeredet – mondta az apa.

Vadim nagyot hörpintett a bögréjéből, hogy le tudja nyelni az utolsó bekapott falatot is, és csak azután válaszolt. Olyan komoly ábrázatot vett fel, amilyet a szélesebb hallgatóság előtt tartott előadásaikor viselt.

– Ahogyan a többi északi nép, úgy a vikingek is az örökzöld növényekben látták az örökkévalóság szimbólumát. Azt gondolták, hogy ezek a napisten, Balder különleges teremtményei. Ennek a hiedelemnek a nyomán állítanak ugyebár még manapság is sok országban decemberben karácsonyfát.

– Ugye nem akarod azt mondani, hogy mindenki örökké fog élni, aki fenyőfát tesz a nappalijába?! Biztosan van valami biztatóbb irány is, ami a vikingekhez köthető – reménykedett az idősebb Ribakov.

Hangjába azért nem kevés atyai büszkeség is vegyült, mivel ezzel a kultúrkörrel kapcsolatban fia a világ egyik legelismertebb szaktekin-télynek számított. A fiú pedig úgy érzete, hogy rendkívül szerencsés, mivel édesapjával, az egykori régészprofesszorral, akivel remek volt a kapcsolatuk, még szakmai témákról is pompásan el tudtak beszél-getni. Szinte félszavakból is megértették egymást.

– A varégok a nagy folyókon, a Volgán, a Donon és a Dnyeperen lehajóztak egészen a Fekete-tengerig, onnan pedig átjutottak még a Mediterrániumba is. Aztán a kilencedik században megtámadták az akkor még igen erős Bizánci Birodalmat, és olyan vitézül harcoltak, hogy ezt követően a bíborban született császárok testőrségét évszázadokig kizárólag csak közülük válogatták. A sikereik miatt azonban a fejükbe szállt a dicsőség.

– Miért, mit tettek?

– A tizenegyedik században Világjáró Ingvar vezetésével egy ropant vakmerő vállalkozásba kezdtek. Skandináviából elindulva, a Volgán és a Fekete-tengeren át elhajóztak Szirklandig, a mai Grúziáig, aztán tovább is, messze délre, egészen Bagdadig. Útközben számos véres csatát vívtak, főként a grúzok és a szaracénok ellen. A kortárs feljegyzések szerint végül is csak egyetlen egy hajó tért haza.

– Emlékszem, éveken át az útközben eltűnt drakkarokat kerested – szakította félbe az apja.

– Igen, és egyet meg is találtam – büszkélkedett Vadim, az elnök kerti tavában álló hajóra célozva.

– Az elnököd pedig elhappolta magának... – mormogta az apa az orra alatt, de Vadimot most sem tudta kibillenteni gondolatmenetéből.

– Sokan a varégek közül felvették a kereszténységet a Közel-Keleten, míg más vikingek Normandiában és Britanniában, megint mások pedig Szicíliában tették ugyanezt, és váltak a kereszténység és a keresztény kultúra elszánt védelmezőivé.

– Igen, ezt én is tudom. De miért meséled most mindezt? Hogy jön ez az elnök betegségéhez?

– A megkeresztelkedett vikingek miatt kezdtem el behatóbban foglalkozni a kereszténység szent ereklyéivel. A mai tudásom alapján pedig az a határozott véleményem, hogyha valami, akkor egyedül a Szent Grál lehet képes meggyógyítani az elnököt – közölte Vadim olyan természetességgel, mintha valami egészen hétköznapi megállapítást tenne.

– Ez aztán a sommás vélemény! Mondd, ugye nem hiszel egy ilyen zavaros középkori legendában?! – rökönyödött meg az ősz férfi, mivel mindeddig magához hasonlóan meggyőződéses ateistának gondolta a fiát. – Mert én továbbra is mélységesen egyetértek Marx-szal, aki szerint „a vallás a népek ópiuma”. De ezt tudd be a kommunista múltamnak.

– Az elmúlt kétezer évben rengetegen hittek a Grálban – mondta Vadim. – Még ma is sok százmillió ember van meggyőződve a létezéséről és a csodatevő képességeiről. Az sem lehet egészen véletlen, hogy templomi áldozáskor éppen a Szent Grált szimbolizáló kelyhet használnak a papok, és nem valami mást.

– Mindez azonban még nem ok arra, hogy te is higgy egy efféle középkori babonában – válaszolta az apja, még mindig meglehetősen zaklatott hangon.

– De apa! Ne izgasd fel magad ennyire. Tudós vagy, így te is tudod, hogy egy ilyen jelentőségteljes problémához előítéletek nélkül kell hozzáállni, úgyhogy nem szabad az érzelmeinkre hallgatnunk. Különb is, vannak dolgok, amelyeket egy adott korban még nem tudunk tudományosan megmagyarázni, sőt akár teljességgel valószínűtlennek is tűnnek, de később kiderül, hogy mégis léteznek. Gondolj arra, hányszor bizonyosodott már be, hogy egy-egy múltbéli legenda valós tényeken nyugszik.

– Valóban?! Mondanál erre néhány példát?

– Vegyük például a sárkányokat. Sokáig mesebeli szörnyeknek hitték őket, aztán rájöttek, hogy valóban éltek ilyesfajta őshüllők a Földön, amelyeket ma dinoszauruszoknak hívunk. Vagy itt van az egyszarvú. A középkorban az emberek cseppet sem kételkedtek a létezésében és a csodatevő képességében. Festmények, falikárpitok, szobrok százai, talán ezrei készültek róla.

– A viking barátaid pedig évszázadokon át hülyítették vele egész Európát, és óriási összegekért árulták az „egyszarvú-agyarakat” – zsörtölődött az apa.

– Úgy van. A tizenhatodik században még a máskülönben igencsak felvilágosult Erzsébet királynő is hajlandó volt kemény tízezer aranyat fizetni egy ilyen agyarért, a szász választófejedelem pedig százezer talért sem sajnált egy másikért. Sokáig úgy gondolták tehát, hogy ez is

csak egy lovagkori mese, aminek semmi alapja sincs, később viszont többé-kevésbé igaznak bizonyult.

– Valóban. A nyolcvanas években, amikor a HMS Edinburgh után kutattam fent északon, én is találkoztam valódi egyszarvúakkal. Igaz, ezek nem lovak, ahogyan hitték, hanem delfinszerű tengeri emlősök, ám valóban léteznek, és tényleg csak egy szarvuk van. Narválnak hívják őket, és ezek csavart agyarát árulták unikornisszarvként.

– És ugyanez volt a helyzet a *krakennel* is. A viking mondák szerint időnként egy irgalmatlan méretű óriáspolip, a Hafgufa támadta meg a hajóikat, és a mélybe rántotta őket. Sokáig ezt is csak legendának tartották, de ma már tudjuk, hogy valóban léteznek ilyen hatalmas lábasfejűek a tengerek mélyén.

– A görög mitológiában Herkules és Perszeusz egy hasonló tengeri szörnnyel, Cetusszal viaskodott.

– Na ugye! A Szent Grál története pedig az egyik legszélesebb körben elterjedt legenda. Hátha abban is van valami!

– Már értem, hová akarsz kilyukadni. Talán abban egyetérthetünk, hogy ha esetleg tényleg létezne egy olyan különleges tulajdonságokkal bíró holmi, mint amilyenre most szükségünk van, akkor az jó eséllyel a Szent Grál lenne. Talán nem ok nélkül volt éppen annak megszerzése a keresztes hadjáratok egyik legfőbb célja – jelentette ki békülékeny hangon az idősebb Ribakov.

– Bizony. Ráadásul az eredete valószínűleg sokkal, de sokkal régebbi, mint ahogyan azt a legtöbben feltételezik, és a gyógyításhoz is sokkal több köze van.

– Tényleg?! Hogyhogy? – csodálkozott Ribakov papa.

– A vikingek bagdadi kalandzásainak kutatásakor belebotlottam valamibe, amiről eddig még nem meséltem neked, de talán jó kiindulási alap lehet a számunkra. Egyes iraki törzseknél még ma is él egy kultusz, ami összefüggésbe hozható a Grállal, és amit az agyagtábláik

tanúsága szerint már nagyjából ötezer évvel ezelőtt is műveltek az arrafelé élő babiloni sumerek.

– És mi lenne az? – kérdezte érdeklődve az apa.

– Egy mindenható kígyóisten imádása.

– Olyasmi, mint a Tollaskígyó, Quetzalcóatl az aztékoknál?

– Pontosan. A világ számtalan kultúrájában volt a kígyó a legfontosabb szent állat, valószínűleg emiatt faragtak például a vikingek is kígyófejet a hajójuk orrára. De ez most nem lényeges. Ami sokkal fontosabb, hogy ennek a közel-keleti vallásnak a követői mind a mai napig egy felszentelt kupából kígyóméreg és kígyóvér koktélt isszák a szertartásaikon, ami a hitük szerint meggyógyítja a legtöbb betegséget, és ezáltal meghosszabbítja az életüket is.

– Pfúj! Barbárok... – horkant fel az idősebb Ribakov.

– Nehogy azt hidd! Talán csak tudnak valamit, amit a legtöbben nem. Úgy gondolom, hogy ezt az ősi rituálét vették át a keresztények, és nem véletlenül került be a kígyó a *Bibliába* a Paradicsomból való kiűzetéssel kapcsolatban. Krisztus követői ezzel a negatív szereppel akarták befeketíteni a térségben nagyon népszerű Kígyóistenséget mindazok szemében, akiket meg akartak téríteni. Ugyanakkor viszont az egész ceremóniát a Szent Kehellyel egyetemben átemelték az új egyházuk szertartásai közé. Persze ők vér helyett inkább bort isznak.

– És vizet prédikálnak – zsörtölődött még egy kicsit az apa, a megrogzott antiklerikális, majd engedékenyebben folytatta. – A keresztény egyháznál valóban gyakran előfordult az ősi ceremóniák átvétele más vallásoktól, ahogyan az az előbb emlegetett karácsonyfa esetében is történt.

– Igen, például az egyik legszentebb ünnepet, a húsvétot is csak adoptálták.

– Sőt nem csak a rituálékat és az ünnepeket, de még a más vallások által szentként tisztelt helyeket is beépítették az általuk létrehozott

egyház hitrendszerébe. Kevesen tudják, de még Jézus Krisztus születésének betlehem-i helyszínén is valaha egy görög isten, Adonisz szentélye állt.

– Ez nagyon érdekes, korábban sosem hallottam erről. De akkor ugye megegyezhetünk abban, hogy a kígyóméreg és a kígyóvér kók-téljának fogyasztását is átvehette a kereszténység egy másik vallástól? – kérdezte Vadim.

Miután apja egyetértően bólogatott, a fiú megkeresett valamit az okostelefonján, majd lelkesen folytatta.

– Még bizonyítékom is van rá, hogy nem csak átvehették volna, hanem valóban át is vették. Amikor a feltámadás után Jézus megjelent a tizenegy apostol előtt,³ Máté evangéliuma szerint azt mondta nekik: „Azokat, akik hisznek, ezek a jelek fogják kísérni: a nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek fel, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik; a betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak...” – olvasta fel Vadim a bibliai idézetet.

– Igazad van. Mózes-től Artúr királyon át az aztékokig rengeteg ősi legendában fontos szereplő a kígyó. Szinte természetes, hogy keresztények is átvették a Szent Kígyó kultuszát, még ha később erősen stilizálták is ezt a motívumot.

– Van, ahol még ma is szinte a legősibb szertartásokat űzik. Az USA déli államaiban például még napjainkban is vannak olyan evangélista szekták, amelyek kígyókat használnak. Ott *snake handling*-nek hívják azt a rituálét, amely során mérges kígyókkal miséznek.

– Igen, és minden évben többen meg is halnak emiatt kígyómá-rásban. Ugyanúgy, mint Kleopátra és Marcus Antonius az *ureus*

³ Júdás addigra már öngyilkosságot követett el, azért voltak már csak tizen-egyen jelen a Messiás követői.

kígyótól⁴ – idézte fel az idősebb Ribakov kedvenc kutatási területét, az ókor híres szerelmespárjának öngyilkosságát.

– De azt se felejts el, hogy a kígyóméregnek jótékony hatása is van.

– Igazad van. Nem véletlenül lett Aszklépiosznak, a gyógyítás istenének szimbóluma egy kehely körül tekerődő kígyó, ahogyan minden gyógyszerár logójában még ma is láthatjuk.

Az öreg egy kissé elmerengett, majd bólogatva folytatta.

– Igen, ebben a Szent Grál eredet-sztoriban tényleg lehet valami.

– Úgy ám. Ráadásul a tudomány is megerősítette már, hogy ez a kígyóméregkoktél nemcsak valami ködös, ősi babonáság tévképe, hanem ténylegesen egy roppant hatásos szer.

– Ezt honnan tudod?

– Mivel a vikingek miatt igencsak felkeltette az érdeklődésemet a közel-keleti kígyókultusz, nagyon örültem, amikor Oak Islandról hazafelé jövet a repülőn egy idevágó újságcikkre bukkantam. Egy Amerikában élő magyar tudóssal, Takács Zoltánnal készítettek interjút. Azt kutatja, miért nem hal bele az általa is emlegetett ureus, a fekete kobra a saját mérgébe, miután elfogyasztja az általa megmart áldozatokat, vagy abba, ha megharapja egy fajtársa.

– Na és miért nem? Mire jutott a pasas?

– Felfedezte, hogy a mérges kígyók vérében egy olyan különleges fehérje található, amely megakadályozza, hogy a mérreg rákapcsolódjon a sejtekre, így az teljességgel hatástalan marad. Ennek révén pedig a kígyó mérgének és vérének keveréke szerinte igencsak hatásos mixtúra lehet számos betegség esetében, és ezáltal akár meg is hosszabbíthatja az életet. Minden bizonnyal hasonló felismerésből alakult ki valamikor réges-régen a kígyóvérivás bizarr szertartása és az életelixír mítosza is.

⁴ A fáraók kettős koronáját is díszítő fekete egyiptomi kobra másik neve.